

DISSERTATIO JURIDICA INAUGURALIS
DE
SUCCESSIONE
DESCENDENTIUM
LEGITIMA CIVILI,

1742, 5

11

QUAM
DEO CLEMENTER ANNUENTE
SUB AUSPICIIS
RECTORIS ACADEMIÆ MAGNIFICENTISSIMI,
SERENISSIMI PRINCIPIS AC DOMINI,
DN. FRIDERICI,

4

HASSIÆ LANDGRAVII, RELIQ.
EX DECRETO
AMPLISSIMI JURISCONSULTORUM ORDINIS
IN ILLUSTRIS ACADEMIA MARBURGENSI

PRO
SUMMIS IN UTROQUE JURE HONORIBUS

ET
PRIVILEGIIS DOCTORALIBUS
RITE CONSEQUENDIS

MAGNIFICI SENATUS ACADEMICI
EXAMINI PUBLICO

AD DIEM MARTII A. O. R. cōloccxlii.

SUBJICIT

JO. JAC. ERNESTUS PFEIFFER,
WEZLARIENSIS.

MARBURGI CATTORUM,
TYPIS PHILIPPI CASIMIRI MULLERI, ACAD. TYPOGR.

Q. D. B. V.

DISSERTATIO INAUGURALIS JURIDICA

DE

SUCCESSIONE
DESCENDENTIUM
LEGITIMA CIVILI.

§. I.

Quicquid rerum defunctus relinquit, non nisi jura & obligationes tam activae quam passivae sunt, quae transmitti in alios possunt. Complexus ille jurium & obligationum defuncti omnium in alios transmissibilium dicitur *hereditas*. Persona, ad quam hereditas transmittitur, *heredis* nomine venit.

§. II.

Quemadmodum *jura non transmissibilia* jura dicuntur, quorum tertius particeps reddi non potest, &

A 2

obli-

obligationes non transmissibiles eae sunt, quarum particeps fieri tertius quidam nequit; sic *jurium transmissibilium* ea veniunt, quae acquiri a tertio quodam possunt, & *obligationes transmissibiles* eae dicendae, quarum reddi particeps quidam potest.

Ita Jura, quibus quoad bona defunctus gaudet, veluti dominia rerum, servitutes intuitu praediorum concessae, pignora, & quae hujus generis plura sunt, in jurium numero continentur, quae acquiri a tertio quodam possunt. Similiter & obligationes a defuncto ratione patrimonii contractae, sive activae sint, ut credita, sive passivae fuerint, ut debita, legata, & sic porro, obligationes sunt, quarum fieri particeps tertius quidam potest, sive quae acquiri possunt. Quamobrem haec res omnes in jurium & obligationum, quae transmitti possunt, numero comprehenduntur. Contra Jura personae defuncti solummodo inhærentia, veluti privilegia cum impetrantis persona connexa, servitutes personales, acquiri a tertio nequeunt. Itidem obligationum personalissimarum, veluti obligationis defuncti ad opera artificialia, itemque obligationis ad poenam delicti alicujus gratia sustinendam particeps reddi tertius nequit, sed una eum persona, cui inhærent, expirant. Quibus itaque rebus hæc omnia a nobis recensita nomine jurium & obligationum non transmissibilium veniunt.

§. III.

Acquirere rem in genere dicitur is, qui facto quodam accedente ejusdem particeps redditur. Hinc *hereditatem acquirere* is dicendus, qui facto quodam accedente hereditatis redditur particeps.

§. IV.

Acquisitio hereditatis dicitur *successio in genere*.

§. V.

§. V.

Cum ergo successio in genere acquisitio hereditatis sit (§. 4.) hereditas vero in complexu omnium jurium & obligationum defuncti in alios transmissibilem (§. 1.) consistat, patet & *successionem in genere acquisitionem omnium jurium & obligationum defuncti in alios transmissibilem esse.*

§. VI.

Successio omnis J. R. fit ex testamento, vel non (a). Etenim cum successio acquisitio hereditatis sit (§. 4.), hereditas vero omnis Jure Rom. vel ex testamento acquiratur, vel non, sed tantum immediate ex Legis dispositione (b). Evidens est, *successionem omnem Jure Rom. fieri vel ex testamento, vel non.*

Equidem moribus nostris fieri quoque successio ex conventionione potest, illaque *conventionalis* dici *successio* dici siveit, veluti successio ex pacto confraternitatis (c) inter Principes & illustres personas consensu Imperatoris inito; successio ex pacto Ganerbinatus (d). Sed, quoniam de successione loquimur, prout fieri Jure Civili Romano potest; Jure civili Rom. vero successio conventionalis improbatum, quum de viventis hereditate pacisci prohibitum (e). A nobis quoque successio conventionalis haberi ratio nequit.

A 3

§. VII.

(a) JOS. AVERAN. *Interpr. Juris Lib. I. c. 7. n. 2. p. m. 65.*

(b) §. ult. *Inst. per quas pers. acquir. item L. 1. & 2. ff. de hered. per.*

(c) SAM. STRYK. *de success. ab intestato Diss. 8. c. 7. §. 7.*

(d) *Idem ibidem, c. 8. §. 4.*

(e) *L. 15. & 30. C. de pactis.*

§. VII.

Successio, quae non ex testamento fit, *successio* dicitur *ab intestato* in genere. Successio ab intestato, quae ex Lege civili immediate fit, *successio ab intesto civilis* audit.

Origine quidem prima successio ab intestato ex Lege N. descendit, atque adeo Juris Naturae (f) est, sed quae circa eandem Juris sunt generaliter tantum, non in specie, per illud determinantur. Sic in successione descendentium Jus Naturae non determinat, quinam succedere liberi ab intestato patri debeant; similiter non definitur, in quantum repraesentationis obtinere Jus inter cognatos in linea transversa debeat. Quibus itaque rebus lites circa eandem oriturae vel nunquam, vel aegre saltem definirentur, si secundum Jus Naturae earum facienda decisio foret. Ne igitur id ipsum fieret, in Republ. opus fuit, ut LL. civiles principiis politicis conformiter naturalibus (g) superadderentur, quibus nempe casus generaliter per Jus Naturae determinati ad lites, circa successione ab intestato orituras, omni modo praescindendas, specialiter determinarentur. Ex ea quoque factum ratione est, ut de successione ab intestato & LL. Romanae disposuerint, atque normam eidem praescripserint, ad quem & in quo ordine defuncti transmitti bona debeant, si intestatus absque ulla mentis suae declaratione nempe facta decesserit. Et exinde originem successio civilis cepit. Jure antiquo fiebat haec partim ex Lege XII. Tabb., partim ex Senatus-Consultis Praetorumque edictis; Jure autem novo ex Nov. 118., cujus ductum secuturi in Dissertatione nostra sumus, descendit.

§. VIII.

(f) H. GROTIUS de J. B. & P. II. cap. 7. §. 3.

(g) Illustr. WOLFFII Polit. §. 401.

§. VIII.

Quoniam successio ab intestato immediate ex Legis dispositione fit (§. 7.), id vero, quod immediate ex Legis dispositione fit, proprie legitimum (b) dicitur, ratio patet, ob quam successio ab intestato dici quoque legitima sœvit (i).

§. IX.

Successio, quae ex testamento fit, successio dicitur testamentaria.

§. X.

Successio testamentaria tollit five excludit successio-
nem ab intestato (k). Etenim successio testamentaria
successio est, quae ex Testamento (§. 9.) fit. Quam-
obrem, quum Testamentum vim Legis post LL. XII.
Tabb. & Novell. CXVIII. latae (l) habeat, & succes-
sio testamentaria successio est, quae ex Lege post LL.
XII. Tabb. & Novellam CXVIII. lata descendit. Enim-
vero successio, quae ex Lege post LL. XII. Tabb. &
Nov. CXVIII. lata descendit, excludit omne id, quod
ex L. XII. Tabb. & Nov. CXVIII. proficiscitur, quia
Lex posterior priorem (m) excludit, atque adeo & il-
lud, quod Lege posteriore nititur, id tollere debet,
quod ex Lege anteriore nempe Jure XII. Tabb. & ex
Nov. CXVIII. descendit. Quare, quum Jure veteri

ex

(b) BARN. BRISSON. de V. S. sub voce legitimum, p. m.
1070. col. 2.

(i) L. 2. §. 4. ff. de suis & legit. hered.

(k) L. 39. ff. de acquir. hered. & L. 89. ff. de R. J.

(l) HEINECCIUS elem. ff. P. V. not. §. 2. & JAC. a VOOR-
DA in Comment. ad L. Falcid. c. 1. §. I.

(m) L. 28. ff. de LL.

ex Lege XII. Tabb. & Jure novo ex Nov. CXVIII. immediate successio ab intestato (not §. 7.) descendat, evidens est, & successione testamentariam tollere successione ab intestato.

Aliter: Ponamus, quod successio testamentaria successione ab intestato non excludat, sed haec nihilominus subsistat, tum vel huic soli deberet esse locus, vel utraque concurrere. Tertium non datur. Jam vero successioni ab intestato eo in casu locus esse prae testamentaria nequit, quia LL. civiles ultimis morientium voluntatibus maxime favent, easdemque omni servare modo student, ita, ut cautum in iisdem expresse fuerit: *Uti quisque legasset, ita Jus esto* (n). Similiter successio ab intestato cum testamentaria concurrere successione nequit; ita, ut utrique simul locus esset; quum hereditatis a defuncto relictae pars una ad heredes testamentarios, pars ejusdem autem altera ad heredes ab intestato transmitteretur, atque adeo defunctus ex parte testatus, & ex parte intestatus, decederet; id quod vero secundum LL. Rom. paganorum nemini (o) licet. Quamobrem evidentissime patet, successione testamentariam excludere successione ab intestato.

§. XI.

Quoniam successio ab intestato successio est, quae per successione testamentariam (§. 10.) excluditur,

Suc-

(n) L. 5. ff. testam. quemad. aper. L. 120. ff. de V. S. pr. Inst. de L. Falcid.

(o) §. 7. Inst. de hered. instit. L. 7. ff. de R. J. quam Illustr. Dn. CRAMER, Fautor meus & Praeceptor ad cineres usque colendus, pluribus evicit in specim. hered. Inter plures heredes instituta §§. 10. & 11.

Successioni vero, quae per successionem testamentariam excluditur, locus esse nequit, nisi testamentaria successione deficiente; nam omnis exclusionis tum cessat ratio; qua vero deficiente idipsum quoque cessat, quod propter eam ponebatur (p) patet & successioni legitimae seu ab intestato Jure Rom. non nisi deficiente successione testamentaria esse locum (q).

§. XII.

Quum ergo successio ab intestato locum habeat deficiente successione (§. 11.) testamentaria; Successio autem testamentaria deficiat, si nullum conditum testamentum (§. 9.) fuerit, patet successioni quoque ab intestato locum tum esse, si nullum conditum fuerit testamentum (r).

§. XIII.

Constat porro, testamentum imperfectum seu invalidum esse testamentum, quod requisitis legalibus destituitur, quo in casu perinde est, ac si testamentum conditum non esset (s), quum in jure non esse & non legitime esse (t) eadem sint. Jam vero si nullum conditum fuerit testamentum, tum successioni ab intestato locus (§. 12.) est. Quamobrem, si testamentum imperfectum fuerit, & successioni ab intestato locus esse debet.

B

Testa-

(p) Illustr. WOLFFII Metaphys. §. 32.

(q) Pr. L. 70. ff. de acquir. hered.

(r) Pr. Instit. de Success. ab intestato.

(s) AUG. BARBOS. thes. loc. comm. voc. Testamentum. axioma 16.

(t) JOS. AVERANII Interpret. Jur. lib. 1. c. 7. n. 13. p. m. 68.

Testamentum imperfectum vel ab initio tale est, veluti propter Testatoris inhabilitatem, nec non ob solennium defectum, vocaturque *testamentum nullum* (u) vel imperfectum ex postfacto evadit, eoque in casu *infirmari* dicitur (x). Hinc & in casibus hisce Successioni ab intestato vi §. praecedentis locus est.

§. XIV.

Si quis intestatus decedat, ultima ipsius praesumitur voluntas debet, cui nempe bona sua relinqui prae ceteris voluerit (y). Etenim, si quis intestatus decedat, testamentum deficit (§. 11.) sive id ipsum non conditum (§. 12.) sive ipso jure nullum (§. 13.) fuerit, & consequenter nulla ultimae voluntatis declaratio, de bonis suis in eventum mortis nec expresse nec tacite facta a defuncto tum est (z). Jam vero; quum quilibet dominus vi domini, quo in rebus suis gaudet, Jus de omnibus bonis suis in eventum mortis disponendi habeat (a), atque adeo declarare voluntatem de iisdem in mortis eventum possit, id quod Juris vero absque ulla justa adimi causa ipsi citra injuriam nequit; itidemque quilibet hocce usus Jure esset, si mortis hora ipsi constaret, nec inopinato a morte abreptus impediretur, tum si nulla ultimae voluntatis declaratio de omnibus bonis suis in eventum mortis facta a defuncto fuerit,

(u) LAUTERB. Colleg. Theoret. pract. lib. 28. tit. 30. §. 2.

(z) Idem ibid. §. 4.

(y) G. A. STRUV. Exerc. XXXVIII, §. 3.

(z) L. I. ff. qui testaments fac. poss.

(a) JAC. RAEVARDUS in comment. ad LL. XII. Tab. c. 18. f. m. 95. lat. 2. & NIC. BELLONI Supput. Juris lib. 7. num. 5. p. m. 476. col. 1.

fuert, credible non est, eum juri suo de bonis in eventum mortis disponendi, cui nempe relinqui eadem prae ceteris voluerit, renunciaffe, atque adeo ea hac mente dereliquisse, ut post mortem suam bona occupanti cederent, sed voluntas ipsius ultima asseri potius ob rationes probabiles debet, cui bona post mortem relinqui prae ceteris voluerit. Quamobrem, quum assertio ob rationes probabiles praesumptio (b) sit, patet in successione ab intestato praesumi ultimam defuncti voluntatem debere.

§. XV.

Si ultima defuncti voluntas, cui bona sua relinqui prae ceteris defunctus voluerit, praesumi debeat, praesumi aliter nequit, quam quod ei relinquere eadem voluerit, quem praeferre ceteris amore debuit (c). Etenim, quum homo quilibet obligatus indispensabiliter sit ad felicitatem alterius promovendam pro viribus (e), & quidem eorum praepremis felicitatem, quorum saluti prospicere prae ceteris tenetur propter singularem obligationem obligationi universali (f) accedentem: Status hominis vero externus perfici per bona fortunat

B 2

(b) Illustr. Domini CRAMERI Dissert. de Jurisd. prorog. §. 67.

(c) EVERH. OTTO in Comment. ad Inst. de Success. ab intest. sec. Nov. CXVIII. p. m. 383. & D. ARUMAEUS Decisionum lib. II. dec. 9. num. 88.

(d) Illustr. WOLFF. §. 767. Moral.

(e) Idem §. 769. l. c.

(f) Idem §. 8. l. c.

nae (g) possit, in ultima defuncti ab intestato voluntate praesumenda, cui nempe bona sua relinquere praeter ceteris voluerit, praesumi aliter nequit, quam quod obligationi suae ut satisfaceret, ei praeter ceteris relinquere eadem voluerit, cujus statum perficere externum ejusdemque promovere felicitatem praeter ceteris fuit obligatus, contrarium vero praesumi nequit, sed probandum. Quamobrem, quum is, qui felicitatem alterius promovere praeter ceteris est obligatus, praeferre alterum in amore (h) teneatur, evidens est, in ultima defuncti voluntate praesumenda, cui relinquere nempe bona sua praeter ceteris voluerit, praesumi aliter non posse, quam quod ei relinquere eadem voluerit, quem praeferre ceteris in amore debuit.

§. XVI.

Quum ergo ejus, qui intestatus decedit, ultima praesumi voluntas debeat, cuiusmodi bona sua relinquere praeter ceteris (§. 14.) voluerit. In ultima defuncti vero voluntate praesumenda, cui nempe bona sua relinquere praeter ceteris defunctus voluerit, praesumi aliter non possit, quam quod ei relinquere eadem voluerit, quem praeferre ceteris amore (§. 15.) debuit, patet, quod & *intestatus decedens praeter ceteris ei bona sua reliquisse praesumendus sit, quem praeferre ceteris in amore fuit obligatus.*

§. XVII.

Cognati in genere dicuntur personae, quae relationem ad se invicem per generationem habent. Unde simul patet, *extraneos* esse personas, quae relationem ad se invicem per generationem non habent, seu junctae sibi invicem cognatione nulla sunt.

§. XVIII.

(g) Idem §§. 243. 513. l. c.

(h) Idem §. 440. Mer.

§. XVIII.

Personae, quae prae omnibus aliis majorem relationem ad se invicem per generationem habent, seu majore cognatione junctae, *cognati* dicuntur *proximi*. Personae minorem relationem ad se invicem per generationem habentes, seu minore cognatione sibi invicem junctae, *cognati remotiores* audiunt.

§. XIX.

Si quis cognatos relinquat, tum iisdem intestatus decedens prae extraneis omnibus bona reliquisse sua & quidem proximioribus prae remotioribus censendus est. Etenim si quis cognatos relinquat, tum propter cognationem, qua juncti ipsi sunt (§. 17.), major adest ratio, eosdem personis cognatione nulla ipsi junctis, ut puta extraneis (§. cit.) in amore praeferendi, & cum cognati proximiores majore cognatione juncti alicui sint, remotiores autem minori cognatione (§. 18.), ratio potior quoque est, cognatos proximiores propter majorem cognationem, quam ad quem habent, in amore praeferendi remotioribus. Quamobrem, cum iis, quos praeferre reliquis in amore fuit obligatus intestatus decedens prae ceteris omnibus reliquisse bona sua praesumendus sit (§. 16.). Patet, quod cognatis a se relictis intestatus decedens prae extraneis omnibus & quidem proximioribus prae remotioribus reliquisse bona sua censendus sit.

Ex eadem quoque ratione cautum Jure XII. Tab. fuit, ut proximiores cognati excluderent remotiores.

§. XX.

Descendentes, seu liberi sunt personae, quae ab aliquo per generationem dependent.

B 3

§. XXI.

§. XXI.

Si quis liberos, seu descendentes relinquat, tum iisdem intestatus decedens prae ceteris omnibus bona reliquisse sua censendus est (i). Etenim liberos relinquens, quum propter dependentiam eorum per generationem (§. 20.) eosdem educandi prae ceteris, atque adeo felicitatem eorum prae ceterorum felicitate omnibus industriae nervis promovendi cura ipsi (k) incumbat, ut gentis suae tueri decus queant, ceteris eisdem praeferre omnibus in amore obligatus (l) est, enimvero iis, quos praeferre ceteris in amore quis fuit obligatus, intestatus decedens reliquisse prae ceteris bona sua praesumendus est (§. 16.). Ergo & liberis a se relictis intestatus decedens prae ceteris omnibus bona reliquisse sua est censendus.

In hunc quoque ostendi modum potest: Etenim liberos relinquens personas relinquit majore cognatione sibi junctas, atque adeo reliquis cognatis proximiores omnibus (§. 18.). Enimvero cognatis proximioribus, si quos relinquat, reliquisse bona sua prae remotioribus omnibus intestatus decedens censendus est (§. 19.). Quamobrem & liberis &c.

§. XXII.

Quoniam intestatus decedens prae reliquis omnibus bona reliquisse sua censendus liberis a se relictis (§. 21.) est, Sub liberorum vero nomine a defuncto relictorum liberi utriusque sexus tam masculini, veluti filii,

(i) L. ult. Cod. de Suis & Nov. CXVIII. c. 1.

(k) Illustr. WOLFF, Polit. §§. 18. 81 — 83.

(l) Idem §. 440. Met.

filiis, quam feminini, veluti filiae (*m*) continentur, evidens est, ab intestato decedentem prae ceteris omnibus bona reliquisse sua liberis utriusque sexus, tam filiis, quam filiabus, esse censendum.

§. XXIII.

Quum sub filiorum filiarumque nomine & postumi & postumae contineantur (*n*), ab intestato decedens prae reliquis omnibus bona reliquisse sua & postumis suis censendus (§. 22.) est, modo perfecti & vivi nascantur.

§. XXIV.

Liberi gradus primi dicuntur ii, qui a persona quadam tertia immediate per generationem simul dependent. Liberi vero, qui a persona quadam tertia non immediate per generationem, sed mediantibus personis aliis, dependent, liberi graduum ulteriorum audiunt.

§. XXV.

Quum igitur liberorum nomine non liberi solum a persona quadam tertia per generationem immediate dependentes, seu primi gradus (§. 24.) veluti filii, filiaeve, sed & liberi per generationem a persona quadam tertia mediate dependentes, seu graduum ulteriorum, veluti nepotes & neptes, pronepotes & proneptes (*o*) contineantur, patet, quod & ab intestato decedens prae ceteris omnibus bona reliquisse sua liberis tam primi gradus, quam graduum ulteriorum, censendus (§. 21.) sit.

§. XXVI.

(*m*) L. 56. ff. de V. S.

(*n*) §. 5. Instit. qui Testam. tut. dare.

(*o*) L. 220. ff. de V. S.

§. XXVI.

Liberi primi gradus excludunt liberos ulteriorum graduum ex se natos (p). Etenim liberi primi gradus majore cognatione cum defuncto juncti sunt, quam liberi graduum ulteriorum ex ipsis nati, nam illi immediate, hi vero mediate, mediantibus nempe liberis gradus primi, a defuncto dependent (§. 24.). Quamobrem cum cognati majore cognatione juncti, cognati proximiores, cognati vero minore cognatione juncti cognati remotiores (§. 18.) audiant. Cognati proximiores vero cognatos remotiores (§. 19.) excludant; manifestum est, quod & liberi gradus primi liberos graduum ulteriorum ex se natos excludant.

§. XXVII.

Liberi legitimi natura tales sunt liberi in matrimonio justo geniti. Matrimonium justum h. l. dicitur, quod LL. civilibus conformiter est contractum.

§. XXVIII.

Liberi legitimi sexus cujuscunque utriusque conjugis patri aequae ac matri ab intestato succedunt (q). Etenim liberi legitimi liberi sunt in matrimonio justo (§. 27.) geniti, eamque ob causam in jure nostro iuribus liberorum gaudent (r). Jam vero, quum Jura liberorum nonnisi in Jure succedendi utriusque parenti consistant; is etiam, qui liberorum iuribus gaudet, utriusque parenti succedit. Quamobrem, quum uterque parens pater & mater sint, & liberi legitimi cujuscunque

(p) JOH. STRAUCH. Dissert. Inst. XI. aphor. 15.

(q) Nov. CXVIII. c. 1. & L. II. C. de suis & legit.

(r) GAIL. II. obs. 112. not. 19.

cunque sexus patri aequae ac matri ab intestato succedunt.

Jure Rom. antiquo e liberis legitimis natura talibus succedere non nisi in patria defuncti potestate positi poterant, qui quum sui essent, & succedere e liberis legitimis natura talibus non poterant, nisi sui (s). Liberi contra e patria potestate dimissi successione capaces non erant. Quo fiebat, ut & liberi emancipati e successione ab intestato excluderentur (t). Rationibus tamen eorum prospexit Praetor Edicto UNDE LIBERI bonorum possessionem (u) ipsis addicendo, donec Justinianus omne illud liberorum legitimorum naturae valium in suos & emancipatos discrimen prorsus (x) sustulit, suos aequae ac emancipatos ab intestato ad successione vocando. Porro apud Rom. olim liberi legitimi, cum in patria patris civilis non matris potestate (y) continerentur, succedere matri ab intestato defunctae non poterant (z). Sed Senatus-Consulto Orphitiano demum Ventio Juliano Rufo & Cornelio Scipione Orphito fasces consulares tenentibus constitutum est (a), ut in bonis matrum intestatarum succedant, quod deinceps per Nov. CXVIII. Justinianus naturali ejusdem aequitate perspecta confirmavit. Similiter Jure antiquo vi L. Vocon. quoad liberos legitimos natura tales & sexus habebatur ratio, vi cujus succedo

C

-
- (s) HEINECCIUS antiq. Rom. III. I. §. 2.
(t) NIEUPOORT antiq. Rom. Sect. VI. c. 5. §. 4. p. m. § 82.
(u) Idem HEINECC. antiq. Rom. I. §. 6. Tit. ff. unde Liberi.
(x) Nov. 118. c. 1.
(y) NIEUPOORT. antiq. Rom. Sect. 6. Cap. 5. §. 4. p. m. § 74.
(z) Ulpian. fragm. XXVI. 7.
(a) pr. Inst. de SCto. Orphit.

cedere e liberis non poterant, nisi filii, per quos videlicet familiae propagabantur, defunctique conservari memoria debebat, filiae vero, quum ex familia egrediantur in aliam, nempe mariti, eamque ob causam familiae finis dicantur, ab hereditate excludebantur (b). Ratio istius Juris familiarum in splendore fuit conservatio, cui vi L. Voconiae in libera Republica, quum summa penes populum Majestas adhuc esset, laetae, Romani praepriis studebant, & cui conservando consuli non poterat, nisi filiis bona relinquerentur. Verum postero tempore confirmare Monarchiam eandemque nullis circumscriptam reddere limitibus cum vellet Justinianus, id autem fieri ex sententia ipsius non posset, nisi familiae opibus prae ceteris valentes fini ipsius contrariae enervarentur; omnes quoque cogitationes suas eo direxit, ut familiae opibus florentes enervarentur. Quoniam vero iis enervandis promiscua praepriis successio, vi cujus nempe non masculi, seu filii solum, sed & feminae, nempe filiae ad successionem adspirare poterant, inserviebat, factum hinc est, ut promiscua deinceps successio introducta a Justiniano fuerit (c). Quod per promiscuam successionem enerventur familiae extra omnem dubitationis positum aleam est. Fingamus, feminas cum masculis una succedere, tum bona e familia, cujus conservari splendor per easdem debebat, transferuntur in aliam, nempe mariti, quo in casu filii, per quos familiae conservandae in splendore erant, mediis ad sustentationem familiae in splendore facientibus, exuebantur, & hoc factio sensim sensimque familiae enervabantur. Ejusmodi progressus ergo J. R. ab intestato habuit successio.

Prior

- (b) JAC. PERIZON, Dissert. de L. Vocon. p. m. 135. & HILLIGER in Donell. encl. Lib. IX. c. 2. lit. b.
 (c) Nov. CXVIII. c. 1. in fine.

Prior succedendi modus, qui Jure antiquo fiebat, successio ab intestato dicitur *ante-Justiniana*. Posterior vero, qui Jure obtinebat novo, successio ab intestato *Justinianae* venire nomine solet. Apud Germanos similiter masculorum tantummodo successio in omnibus defuncti bonis ex eadem obtinuit ratione, qua antea apud Romanos, filiae vero a bonorum successione (d) excludebantur. Sed cum Jura Romana contra Germanorum mores invaluerint (e), factum est, ut successio Justinianae, vi cujus & masculi & feminae aequalibus succedere in portionibus debebant, apud nos introduceretur. Quod autem Jura Rom. contra Germanorum invaluerint mores, intelligi ex eo quoque potest, quia nobiles, quorum permultum interfuit, ut familiae ipsorum in splendore conservarentur, omni nisi LL. Romanarum introductioni sese initio opposuerunt, & quum earundem resistere introductioni minime possent, beneficio Juris Canonici, cujus non minor tum temporis quam Juris Romani fuit auctoritas, pactis consulere renuntiatis adjectis familiarum suarum splendori tentaverunt (f), in quibus filiae nempe promittebant, se abstinere ab hereditate futura velle, ubi delata sibi (g) fuerit. Fingas enim contrarium, quod LL. sc. Rom. contra Germanorum mores non invaluerint, sed tantum receptae in subsidium eadem fuerint pactis istis renuntiatis adjectis minime tum fuisset opus. Quibus rebus ergo promiscua haec masculorum feminarumque successio vi recepti Juris Rom. apud nos praesumenda semper est, probationeque minime indiget; exclusio

C 2

(d) Illustr. Dominus CRAMERUS Dissert. I. de pacto hereditat. renunt. filiae nobilis §. 3.

(e) Eiusd. Progr. de praesumpt. pro Jure Rom. p. m. 4. & seqq.

(f) Idem Dissert. cit. §. 13.

(g) Idem Dissert. cit. §. 1.

clusio filiarum contra, quam facti sit, probanda, non vero praesumenda, atque adeo non subsistit, nisi probata sufficienter fuerit.

§. XXIX.

Privignus filius est, qui ab altero conjugue immediate per generationem in priori matrimonio factam dependet. Unde simul liquet, *privignam* esse filiam, quae per generationem in priori matrimonio factam immediate ab altero conjugue dependet.

§. XXX.

Privigni vel Privignae ab intestato decedenti non succedunt (h). Etenim *privigni* vel *privignae* liberi sunt ab altero tantum conjugue immediate per generationem in priori matrimonio factam (§. 29.) dependentes, & consequenter cognati (§. 17.). Jam vero cognati conjugis unius affines sunt conjugis alterius (i). Quamobrem, quum affines ab intestato decedenti (k) non succedant, & *privigni* ab intestato decedenti vitrico vel novercae succedere nequeunt.

§. XXXI.

Successio ab intestato, quae pro numero personarum succedentium fit, *successio* dicitur *in capita*.

§. XXXII.

Liberi legitimi gradus primi tam patri quam matri ab intestato in aequalibus portionibus succedunt, atque adeo

(h) L. Vitrico 3. C. comm. de Success.

(i) Can. 3. c. 35. q. 5. c. 8. & pen. X. de cons. & affin.

(k) L. affinitatis 7. C. d. Tit.

adeo in capita. Etenim liberi legitimi gradus primi, nempe filii & filiae, immediate a persona quadam tertia per generationem simul dependent (§. 24.), atque adeo unam eandemque relationem per generationem ad parentes suos, h. e. patrem & matrem, habent. Jam vero personae immediate a persona quadam tertia per generationem simul dependentes, atque adeo unam eandemque relationem per generationem ad parentes h. e. patrem & matrem habentes, quum in bonis parentum prae caeteris succedant (§. 26.), idem jus quoque habent parentibus succedendi, nullaque eorundem Jus potius prae altera habet, quia omnes liberi Jus suum habent in parentum bonis succedendi propter generationem a parentibus factam, atque adeo nulla tum subest ratio, ob quam unius e liberis ratio habeatur in succedendo major quam in ceteris, sed omnium Jus aequale est in bonis parentum succedendi. Quamobrem, cum aequale Jus in bonis parentum succedendi habentes aequalibus in portionibus succedere quoque oporteat, successio haec in portionibus fieri aequis non possit, nisi pro personarum succedentium numero fiat atque adeo (§. 31.) in capita, patet, quod & liberi legitimi gradus primi parentibus suis h. e. patri & matri ab intestato in capita succedant.

§. XXXIII.

Successio ab intestato, quae pro numero stirpium, seu earum personarum fit, a quibus aliae per generationem rursus dependent, *successio in stirpes dicitur.*

C 3

§. XXXIV.

§. XXXIV.

Quo autem succedi in stirpes possit jure repraesentationis, prout inferius (§. 36.) ostendemus, opus est. Id ut rectius intelligatur, inquirere in illius fundamentum lubet. Contingere nimirum haud raro potest, ut praeter primi gradus liberos ab intestato decedens liberos graduum quoque ulteriorum a liberis primi gradus ante se mortuis genitos relinquat. Quibus itaque rebus cognati proximiores & remotiores concurrunt. Jam vero secundum Regulam Juris antiqui, quam in superioribus (§. 19) evicimus, remotiorem semper cognatus excludebat proximior. Quamobrem liberos primi quoque gradus eam ob rationem liberos graduum excludere ulteriorum oportebat. Verum enimvero, cum graduum ulteriorum liberi ab ejusmodi parentibus per generationem dependeant, qui simili modo in primi gradus liberorum a defuncto ab intestato descendendum numero continebantur, atque simili adeo succedendi patri ipsorum ab intestato defuncto gavisi spe erant, qua reliqui gradus primi liberi, quique praeterea portionem hereditatis sibi debitam & impetraturi & transmissuri in suos heredes erant, nisi praematura functi morte fuissent, ab omni alienum aequitate foret, si eosdem ab avi ab intestato defuncti hereditate primi gradus liberi excluderent. Interim tamen haec Juris antiqui regula tantopere valebat, ut exceptionem admitteret nullam. Hinc & universalitati istius regulae & aequitati simul conservandae consuli alium in modum non potuit, quam ut mediante fictione parentum demortuorum locum graduum ulteriorum liberi occuparent. Quo facto perinde tum erat,

erat, ac si ejusdem gradus cum liberis primi gradus forent. Successio liberorum graduum ulteriorum in locum demortuorum parentum ergo dicitur *Jus repraesentationis*, seu successio vicaria.

§. XXXV.

Constat, *Jus repraesentationis* successionem liberorum graduum ulteriorum in locum demortuorum parentum (§. 34.) esse. Jam vero illi successioni liberorum graduum ulteriorum in locum parentum demortuorum locus tantum est, si proximior adfit remotiorem excludere volens (§. cit.). Quamobrem *Juri isti repraesentationis locus esse tantum potest, si proximior adfit remotiorem excludere volens (1).*

§. XXXVI.

Si Juri isti repraesentationis locus est, tum successio fit in stirpes. Etenim, ubi *Juri repraesentationis* locus est, ibi liberi ulteriorum graduum in locum demortuorum parentum succedunt (§. 34.), si vero liberi graduum ulteriorum in locum parentum demortuorum succedant, tum majorem petere portionem ex hereditate ab intestato non possunt, quam ipsorum accepissent parentes si fuissent superstites. Cum omnem *Jus suum succedendi ab iisdem habeant per generationem, & consequenter fieri tum nequeat, ut viritim aequis in portionibus atque adeo in capita (§. 31.)*

(1) §. 6, Inst. de succ. ab intestato,

cum liberis gradus primi succedant, siquidem majorem eo in casu portionem impetrarent, quam parentes ipsorum superstites impetrassent. Quamobrem cum succedere in capita nequeant, praeter successiorem vero in capita non nisi successio in stirpes detur, evidens est, si Juri repraesentationis locus, successiorem tum fieri in stirpes.

§. XXXVII.

Si liberi graduum ulteriorum cum liberis gradus primi concurrant, successio fit in stirpes. Etenim si liberi gradus primi cum liberis ulteriorum graduum concurrunt, tum proximiores, nempe liberi primi gradus, adfunt graduum ulteriorum liberos excludere tanquam remotiores volentes. Jam vero, ubi in linea descendentium proximior adest remotiorem excludere volens, ibi Juri repraesentationis locus (§. 35.) est. Quamobrem, quum Jure repraesentationis obtinente successio in stirpes fiat (§. 36.), patet, quod & liberis gradus primi cum liberis graduum ulteriorum concurrentibus fieri successio in stirpes debeat.

§. XXXVIII.

Si liberi graduum ulteriorum unius ejusdemque gradus atque adeo soli concurrant, tum succedunt in capita. Etenim si liberi graduum ulteriorum unius ejusdemque gradus atque adeo soli concurrant, tum omnes aequo Jure gaudent, quum quilibet eorundem aequo in liberorum numero contineatur ac alter, ideoque proximior, qui remotiorem aliquem excluderet, deficiat.

deficiat. Ubiunque vero proximior remotiorem excludere volens deficit, ibi juri repraesentationis locus (§. 35.) non est, & vicissim, ubi Juri repraesentationis locus non est, ibi successio in stirpes locum quoque (§. 36.) non habet. Quare, quum successioni in stirpes successio pro numero personarum e diametro opponatur; successio pro numero personarum vero successio in capita (§. 31.) fit. Patet: liberos ulteriorum graduum unius ejusdemque gradus atque adeo solummodo concurrentes succedere in capita.

DD. quidem in stirpes successionem fieri eo in casu debere contendunt. Verum analogiae Juris per modo tradita sententia nostra est conformior. Ex hac ratione decisum quoque in Cominis Spirensibus An. 1729. fuit, ut fratrum sororumque liberi in successione soli concurrentes defuncto succedere in capita debeant.

§. XXXIX.

Liberi per subsequens matrimonium cum legitimis reliquis postea natis tam in bonis paternis quam maternis ex aequis portionibus ab intestato succedunt (m). Etenim legitimi per subsequens matrimonium in Jure legitimis natura talibus, qui primi gradus sunt, aequiparantur (n). Jam vero liberi legitimi natura tales gradus primi patri aequae ac matri ab intestato in aequalibus portionibus succedunt, atque adeo in capita (§. 32.). Quamobrem & liberi per subsequens matrimonium

(m) §. 2. Instit. de success. ab intest.

(n) HULD. ab EYBEN in Dissert. de tutela feminea quae in opusculis occur. P. II. membr. IV. §. 16. & Dissert. de regal. privator. c. 8. §. 3.

nium legitimi cum legitimis reliquis postea natis tam in bonis paternis quam maternis ex aequis portionibus ab intestato succedunt.

§. XL.

Liberi per Rescriptum Principis legitimi sunt liberi illegitimi, quos Princeps pronuntiavit legitimos.

§. XLI.

Liberi per Rescriptum Principis ad effectum succedendi liberis legitimis jamjam existentibus legitimi succedere ab intestato aequis in portionibus cum legitimis non nisi in bonis ultra legitimam possunt. Etenim liberos per Rescriptum Principis ad effectum succedendi liberis legitimis jamjam existentibus legitimatos Princeps ex voluntate patris ipsorum naturalis pronuntiavit legitimos (§. 40.), ut una cum liberis legitimis jamjam existentibus aequis in portionibus succederent. Enimvero liberi, quos Princeps pronuntiavit ex voluntate parentis eorum naturalis legitimos, ut una cum liberis legitimis jamjam existentibus aequis in portionibus succederent, succedere cum liberis legitimis jamjam existentibus ex voluntate patris legitimationem eorundem a Principe ad succedendi effectum flagitantis non possunt, nisi in bonis, circa quae, liberis legitimis jamjam existentibus disponere pro arbitrio pater eorum potest, atque adeo in bonis, quibus ultra legitimam gaudet, cum in legitimam Jus quaesitum antea nati jam habeant, quod adimi vel minui citra injuriam ipsis nequit. Quamobrem (o) per Rescriptum Prin-

(o) GAIL. II. obs. 120, n. 127

Principis ad succedendi effectum liberis legitimis jam jam existentibus legitimatos succedere ab intestato una cum liberis legitimis aequis in portionibus non nisi posse in bonis ultra legitimam.

§. XLII.

Liberi per Rescriptum Principis ad succedendi effectum liberis legitimis nondum existentibus, sed postea demum iisdem natis legitimati aequis in portionibus cum legitimis postea natis in omnibus bonis paternis ab intestato succedunt. Etenim eo in casu Princeps ex voluntate patris eorum naturalis legitimos eosdem pronuntiavit (§. 40.), ut in bonis paternis omnibus aequis in portionibus cum liberis legitimis nascituris ab intestato succederent. Quibus ergo rebus liberi per Rescriptum Principis ad effectum succedendi legitimati cum liberis postea natis idem succedendi Jus in bonis paternis omnibus habent, & nulla tum adest ratio, ob quam liberi per Rescriptum Principis ad effectum succedendi legitimati Jus potius praec liberis legitimis postea natis habeant, utpote qui Jus in omnibus bonis paternis succedendi obtinuerunt per generationem, & vicissim nulla subest ratio, ob quam liberi legitimi postea nati Jus potius praec liberis per Rescriptum Principis ad effectum succedendi legitimati habeant, utpote hi Jus succedendi in omnibus bonis paternis quaesitum obtinuerunt ex voluntate patris (p). quum tum temporis adfuerit nemo, qui ante ipsorum legitimationem ad

D 2

effe-

(p) P. CHRISTIN. quest. pract. Vol. V. dec. 193. not. 28.

effectum succedendi factam Jus quaesitum in bonis paternis habuerit; id quod ergo adimi ipsis per nativitatem liberorum legitimorum ex post natorum nequit. Jam vero liberi idem Jus habentes in bonis parentum succedendi in aequis succedere portionibus in bonis parentum debent, id quod manifestum. Quamobrem liberi legitimated per Rescriptum Principis ad effectum succedendi cum liberis legitimis ex post post prognatis aequis ex portionibus in omnibus paternis bonis succedunt.

§. XLIII.

Liberi ab utroque conjuge adoptati ab intestato, utriusque parenti adoptivo aequis in portionibus succedunt. Etenim liberi ab utroque conjuge adoptati liberi legitimi natura tales utriusque conjugis finguntur, atque adeo iisdem in Jure equiparantur. Jam vero liberi legitimi natura tales utriusque parenti tam patri quam matri ab intestato aequis in portionibus (§. 32.) succedunt. Ergo & liberi ab utroque conjuge adoptati succedere ab intestato aequis in portionibus debent tam patri adoptivo, quam matri adoptivae.

§. XLIV.

Liberi ab uno tantum conjuge adoptati ei soli succedunt, non vero conjugi alteri. Etenim liberi ab uno tantum conjuge adoptati liberi legitimi natura tales conjugis unius atque adeo ab illo in priori matrimonio geniti censentur. Jam vero liberi ab uno conjuge tantum per generationem in priori matrimonio factam geni-

geniti privigni conjugis alterius sunt (§. 29.). Quamobrem, cum privigni non succedant, nisi ei parenti, a quo per generationem dependent (§. 30.), & liberi ab uno tantum conjugate adoptati succedere conjugate alteri, a quo adoptati non sunt, succedere ab intestato nequeunt, sed ei tantum, a quo adoptati fuere.

§. XLV.

Liberi naturales & spurii in bonis maternis solummodo succedunt, & quidem cum legitimis ex matre ipsorum postea natis ex aequis portionibus in iisdem. In bonis patris naturalis vero liberi naturales & spurii non succedunt. Etenim liberi naturales & spurii in jure nostro intuitu matris liberi legitimi sunt (q). Jam vero liberis seu descendantibus prae caeteris omnibus ab intestato decedens reliquisse bona sua censendus est (§. 22.). Quamobrem & liberis naturalibus & spuriiis mater ab intestato decedens prae ceteris omnibus bona reliquisse sua censenda est, & consequenter iidem matri ab intestato succedunt. Et quidem cum liberi naturales & spurii intuitu matris aequae liberi sint ac liberi legitimi, & quidem unius ejusdemque gradus; liberi vero unius ejusdemque gradus in bonis parentum ex aequis portionibus ab intestato succedant (§. 32.). Patet, quod & liberi naturales & spurii cum liberis legitimis ex matre postea natis aequis ex portionibus ab intestato in bonis maternis succedant.

D 3 Verum

(q) GAIL. II. obs. 112. num. 20.

Verum enimvero liberi naturales & spurii iuribus liberorum ratione patris non gaudent (r), cum in patria potestate non contineantur (s). Liberi vero iuribus liberorum intuitu patris non gaudentes, succedere in bonis patris non possunt, cum Jura alia liberi habere non possunt, quam Jus succedendi. Quamobrem liberi naturales & spurii succedere in bonis patris nequeunt.

Magnum tamen inter naturales seu in concubina-
tu natos & spurios, seu ex vaga libidine conceptos,
Jure Rom. intercessit discrimen. Nam *hi* deterioris
multo conditionis fuere quam *illi*, siquidem liberi na-
turales, quamvis ceteroquin liberorum iuribus quoad
effectum patri naturali eorum succedendi aequè desti-
tuarentur, ac spurii (per modo tradita) ex Jure No-
vissimo patri naturali sine liberis legitimis & sine legiti-
ma conjuge ab intestato defuncto in duas uncias una
cum matre dividendas succedunt (t). Duæ istae un-
ciae sextantis nomine veniunt, partemque hereditatis
paternae sextam constituunt (u). Liberis vero vulgo
quaesitis, seu spuriiis, ex hereditate patris naturalis tale
quid non obveniebat, quamvis nec legitimis liberis nec
legitima conjuge relictis intestatus decederet. Ratio
hujus diversitatis non alia fuit, quam haec: quod pater
spuriorum naturalis incertus semper esset, contra de
liberorum in concubinato genitorum naturali constare
patre prius posset. Praeter ea scortatio, in quo con-
cepti spurii fuere, delictum est in Republica non tole-
randum

(r) Idem ibid. num. 18.

(s) HEINECCI ANTIQ. ROM. LIB. I. TIT. X. §. 21. p. 157.

(t) Nov. 89. c. 12. §. 4.

(u) Illustr. Domini CRAMERI Spec. de divis. hered. §. 6.

randum (x) sed puniendum. Contra concubinas apud Romanos licita tum temporis fuit consuetudo (y). Ex hisce ergo factum rationibus fuit, ut plus favoris liberi ex concubinis nati prae se ferrent, quam spurii. Hodie vero, quum, concubinato per Rec. Imperii de An. 1530. (z) & 1577. (a) prorsus sublato, liberi naturales spurii aequiparentur, dispositio Juris de successione naturalium ad spurios extensa Jure Can. fuit.

§. XLVI.

Liberi adulterini & incestuosi Jure Rom. nec patri nec matri ab intestato succedunt. Etenim liberi adulterini & incestuosi J. R. in detestationem criminum adulterii & incestus, nec ullum cognationis Jus cum patre matreque nec inter se ipsi, aut cum aliis per patrem matremve a latere conjunctis (b) habent, & consequenter nec liberi esse censentur, sed ceterorum extraneorum instar sunt (§. 17.). Jam vero extranei, quum a cognatis defuncti excludantur (§. 19.), ab intestato non succedunt. Quamobrem & liberi adulterini atque incestuosi Jure Rom. nec patri nec matri ab intestato succedunt.

Jure Rom. alimenta adeo iisdem denegantur, quam duritiem Jus tamen Canonicum correxit alimenta iisdem adjudicando.

§. XLVII.

(x) Polit. WOLFF. §§. 26. & 37.

(y) JAC. GOTHOFREDUS in serie Digestorum col. 1345. eoit. Trozianae & HEINECC. antiq. Rom. append. Lib. I. p. m. 30.

(z) Tit. XXXIII.

(a) Tit. XXVI.

(b) ARNI VINNUS in Comment. ad Instit. III. 5. §. 4. Tit. 3. & Nov. LXXIV. c. 6.

§. XLVII.

Haec sunt praecipua, quae de descendentium successione legitima differere pro hac vice placuit. Plura quidem, eaque utilia, praesenti addi doctrinae a nobis potuissent; sed cum temporis angustiae fieri id ipsum prohibeant, & opella praesens ita nimis excreceret, finem dissertationi impono. Ceterum, si in scripto

hocce rem acu non semper tetigerim, veniam

Lectorem Benevolum facile nobis daturum confido.

Marburg, Diss., 1741-43

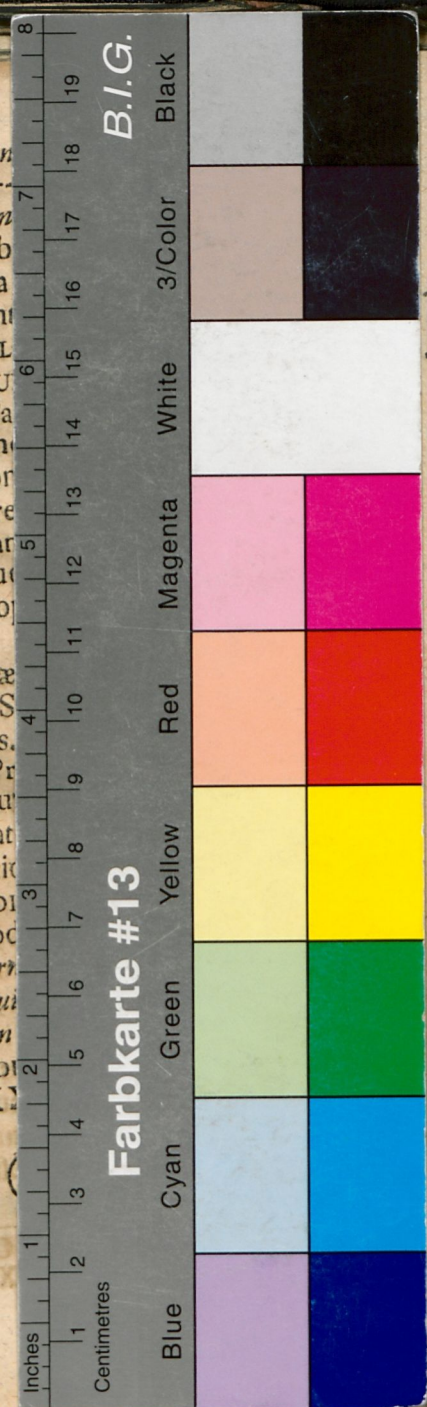
ULB Halle
005 034 809

3

TA → OL
1+ 8 Stück verknüpft

B.I.G.

Farbkarte #13

DISSERTATIO JURIDICA INAUGURALIS
DE
**SUCCESSIONE
DESCENDENTIUM
LEGITIMA CIVILI,**

1742, 5
11

QUAM
DEO CLEMENTER ANNUENTE
SUB AUSPICIIS
RECTORIS ACADEMIÆ MAGNIFICENTISSIMI,
SERENISSIMI PRINCIPIS AC DOMINI,
DN. FRIDERICI,
HASSIÆ LANDGRAVII, RELIQ.

EX DECRETO
AMPLISSIMI JURISCONSULTORUM ORDINIS
IN ILLUSTRIS ACADEMIA MARBURGENSI

PRO
SUMMIS IN UTROQUE JURE HONORIBUS

ET
PRIVILEGIIS DOCTORALIBUS
RITE CONSEQUENDIS

MAGNIFICI SENATUS ACADEMICI
EXAMINI PUBLICO

AD DIEM MARTII A. O. R. cl^o l^o cccxlii.
SUBJICIT

JO. JAC. ERNESTUS PFEIFFER,
WEZLARIENSIS.

MARBURGI CATTORUM,
TYPIS PHILIPPI CASIMIRI MULLERI, ACAD. TYPOGR.

UNIVERSITÄT
ZWIHALD

